

تو

وقتی از «تو» حرف می‌زنم
از بوییدن گل با دو بینی
از نشاندن وسط یک ( ) محال
حرف می‌زنم
تویی که نیمت از «نه»
نیم دیگر «دیالکتیک معجزه» است
از عزرائیل
با عبای سیاه پولک‌دوز
— این زندانی ابد چشمان تو —
حرف می‌زنم

آن من
آن من
و فرفره‌ها
می‌خندیدند
فکر نمی‌کردم
مرگ
هرگز
به دنبال آنها
دویده باشد

ترمیم خنده
از فرفره می‌وزد
و
واژه‌ی زیبایی
در دستانم
به خواب می‌رود

ما

آن من از آنات تو می‌روید
خوابیده‌ای
در تردید و من
می‌بوسمت
و بهار،
بیدار می‌شود
در تو خوابیدم
بهارینه شدن

بارید
در ما
ما
یعنی من
و گربه‌ای
که معلوم نبود
لنگ‌لنگان
به کجا می‌رفت